

[Hanne Reintoff.]

af gennemsnitslønnen på landsbasis for håndværk og industri. Når vi dertil lægger, at de i denne folketingssamling kun fik en bagatelagtig forhøjelse sammen med den udløste dyrtidsportion, at man ikke indregnede lavtlønstillægget fra arbejdsmarkedets forhandlinger i pensionsforhøjelsen, at kompensationen for den sidste momsstigning er udeblevet, og at de sociale vilkår for de ældre samtidig i spareprogrammet blev forringet, tegner der sig et billede af en stor befolkningsgruppe på knap 700.000 mennesker, der for nogles vedkommende af denne regering nærmest er kastet ud i social nød, mens andre grupper har stadig stigende indtægter.

Vi har også her i tinget ført lange debatter om arbejdsløshedsprocenten, og det har trods mange påstande — hvis man skal bruge et pænt ord om det — og fiksfaksrier med tal ikke været muligt for regeringen at tilbagevise, at der er en stigende arbejdsløshed. Man har fra regeringens side påstået, at der kun har været høj ledighed inden for bygge- og anlægssektoren. Her begik man jo det ubegribelige politiske fejlgreb at lave byggestop i den offentlige sektor, uanset at landet lider af en følelig mangel på nødvendigt offentligt byggeri, og det betød altså også ledige bygningshåndværkere. Men påstanden om, at det kun er bygge- og anlægsgruppen, der er ramt, holder heller ikke, idet vi jo har en voldsom egnsbestemt arbejdsløshed, der klart afslører samfundets manglende evne til at planlægge en fornuftig og for produktionen hensigtsmæssig struktur.

I det første kvartal af 1971 var arbejdsløshedsprocenten 15,7 i Thisted, 14,4 i Hjørring, 9,8 på Bornholm og 8,8 i Ålborg, og vi havde i alt 42.170 arbejdsløse, svarende til 5,2 pct., i det første kvartal af 1971. Heri er endda ikke medregnet de mange arbejdsløse, der af fidusgrunde aldrig tælles med i arbejdsløshedstallene, bl. a. havnearbejdere, tjenerne og søfolk.

Når man så samtidig fra VKRs side uop-

hørligt råber op om, at vores produktion ikke er i tilstrækkelig stigen, så afsløres en forkert og asocial politik, som det ikke er let at forsvare med reelle argumenter, og alle dage så lykkes det jo heller ikke. Statsministeren luftede i sin åbningstale forskellige muligheder for beskæftigelse af de arbejdsløse, men løfterne blev uægtelig hængende i luften, og det har været endog meget vanskeligt at få statsministeren til at forstå arbejdsløshedsproblemet påtrængende alvor.

Midt i, at det aldrig kan blive mit partis opgave at tage ansvaret for det bestående samfund, hvis struktur vi finder udlevet og grundlæggende forkert, er det til gengæld vor pligt over for de befolkningsgrupper, hvis sag vi taler, at søge at opstille alternativer, der dels klart afslører de bedrag, der foretages over for den arbejdende og producerende befolkning, dels at søge at øve pres for at afbøde de tungeste urimeligheder.

Jeg må sige til hr. Hans Kjær, der talte om de frihedsidealene, vi bygger vores samfund på, at mit partis politik og mine egne udtalelser er forstået ganske rigtigt, hvis det er forstået sådan, at vi ønsker at bekæmpe friheden til at udbytte og skade andre.

I erkendelse heraf har vi gjort, hvad muligt var for at få regeringen til at indse arbejdsløshedsproblemet alvor. Vi har gjort det ved en lang række ændringsforslag til lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsunderstøttelse, herunder stillet krav om en 100 pct. erstatning ved uforskyldt indtægts- tab, det være sig ved sygdom, ulykke eller ledighed. Vi har rejst krav om fritagelse for beskatning for de sociale ydelser, der stadig kun har almissekarakter, og forlangte forsorgslovgivningen ændret, således at det — som statsministeren i og for sig lovede en række arbejdsløse mennesker — kunne være lettere for langvarigt arbejdsledige at få ekstra hjælp. Som akut nødforanstaltning har vi foreslået en ugens ekstra understøttelse for de langvarigt ledige, og regeringens massive afvisning af disse velbegrundede og for mange mennesker akut nødvendige for-